

Fényhíd csúcsán

*Nyári bővösséget lélegzik a forrás,
amerre elfolyik csikócsengők szólnak,
mintha tündökletté válnék közelében,
angyalként emelget a zöldeszűst visszfény,
s úgy elnehezülök, mint az első ember
szemben a Teremtő mutatóujjával,
áldozati helyen érzem magam, titkos
berekben rejtőzve, akkora magányban,
mintha még attól is világ végén volnék,
minek közelében, háztól és családtól.*

*Lent történnek most az égi események,
alattam a bárányfelbő finom gyapja
hínárosan futó vízen tükröződik,
fölötte elfoszló alakomat nézem,
úgy mereng a saját másán kettőződve
minden az egészben, ahogy a fűszálak
kitűzik a vízbe zászlóikat, szárnyal
egy helyben az elszállt madártól a nyárfa,
léggökerek nyílnak, s fölnyúlnak a mélyből,
föl a mennybolt alá lakatolt világba.*

*Az illatos szellők selyemtapintású
fásliba csavarnak, ugyanakkor égi,
kozmosz sugárból kiszabott ruhába,
mint egy arany szakfanderbe bábozodom,
s mintha készülődnék világgá repülni,
élve-temetésre, bár még nem halok meg,
ismerkedem csak a nemlét anyagával
egy időn kívüli elnyúlt pillanatban,
megvilágosodván valami szokatlan
napszakban az alkonyodó égitesten.*

*Alattam a glóbusz kékeszöld burookban
kering a planéták végbetetlen útján,
most látom, hogy mitől védett meg az égbolt,
csillagfüggővel, azúr függönyével,
áldott tudatlanság védte ép elmémet,
el sem bitem volna, az úr sötét malma
micsoda gabonát ömleszt át garatján,
hiszen még az Isten vigyázott a házra,
ha igen nagy tűz volt, az a szomszéd pajta,
legbidegebb pont az ól, már hízó nélkül.*

*Hamis a hasonlat bármely csillagképre,
hiába illetem jámbor földi névvel,
ami a szememnek alig látszó pászma,
az a valóságban világnagy karambol,
formázza bár magát felfogható képpé,
lófejű a gázköd, az ősgyál szárnya
kitárva milliárd fényév távolságra,
s mint egy mészárszék a hús minden színeiben,
pompázhat az alvadt mérgek óceánja,
ahogy az Etna vet látvát a felbőbbe.*

*Lábam alatt magma, fejem fölött máglya,
én egy fényhíd csúcsán lebegek közepén,
észvesztő látomás élménye nyűgöz le,
míg magam a kozmosz részesének érzem,
másvilági áramkörhöz kapcsolódva
átjár az időtlen idejű csillagfény,
s hatalmas katatón erő működése
bénít, gerjeszt bennem tébolyító örvényt,
itt az élettelen világmindenségben,
mintha nem is volnék Isten teremtménye.*

Fénykép-ikon

*Kettesben, ahogy ifjú pár
volnánk az esküvői képen,
pedig huszonöt évre rá,
búsz éve készült a felvétel,*

*nem volt akkor sem fiatal,
akit már inkább annak látok,
észrevétlen ritkult a haj,
finoman szövődtek a ráncok,*

*de te oly elragadtatott
mosollyal néztél a jövőnkbe,
kezem szárnyra kelt válladon,
féltekenyen lestem a földet,*

*búség, feltétlen bizalom
szépített, közben jelenléted
szelídített, így lett ikon
kettőnk egykori tükröképe,*

*eleven összetartozás
mégis, miként az ég akarja,
ugyanaz a kéz karol át
a képen, mely a képet tartja.*

Kettős magány

Ma is rövid terepszemlével kezdem
a napot, hogy ismét megállapítsam,
milyen időjárással vár a reggel,
ott van-e még helyén a víz, a rakpart,
s elindulok a szokásos irányban,
az előszoba sötétjében sárga
rézcsíkot húz a küszöbre a konyha,
melyet homályra gyújtott fény világít,
szirénázik a vízfóraló kanna,
ezek szerint fölébredt a család is,
én vagyok veled, te meg velem együtt,
kiszámolhatnánk, hányszor reggeliztünk
egy asztalnál lassan fél század óta,
mi még maradtunk, volt, ki végleg elment,
más meg mintha csak fészket hagyta volna,
bár visszajár unokánkkal a gyermek,
napjaink siettető rajtbelyére
ülepedett le kettőnk békesége.

Valóra vált, hogy egymással lebessünk,
végleg, miként elképzeltük elégszer,
több, mintha csak életben kéne lennünk,
nem csak a kenyér; de a só, a fűszer,
vagyis a lelki ízek ráadása
visz életkedvet a kettős magányba,
s nem annak érezzük a helyiséget,
ami tulajdonképpen végső cellánk,
de ahol most is ugyanaz az étel,
mint valaha, és ugyanezt a konyhát
szerettük lakni, mely mint sziklabarlang
menedéke volt őseinknek hajdan,
talán egyetlen nyugodt zug a házban,
s van is kellő jogunk a nyugalomra,
megéled a működés muzsikája,
abogy a serpenyőben süll a gomba,
s az elfelejtett, dús bazai földszag
telíti megszélidült vágányainkat.

ÁGH ISTVÁN (1938) költő, író, műfordító. A *Hitel* képszerkesztője. Utóbbi kötete: *Árokból jön a törpe* (2010).